Política | Jordi Creus | Actualitzat el 20/09/2018 a les 21:00

La unitat d'Espanya i el dret

«Parlen de tu, de mi i dels nostres veïns. Dels més de dos milions de persones que vam votar l'1 d'octubre i del milió que es va manifestar pacíficament l'11-S»

Va ser fa poc més d'un any. Concretament a Madrid, el 5 de setembre passat, durant l'acte d'obertura de l'any judicial. Aquell dia, Carlos Lesmes, president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, davant del rei Felip VI, va fer el primer "*¡A por ellos!*" amb una defensa aferrissada de la unitat d'Espanya.

Tan aferrissada, que fins i tot va dir que "la unitat d'Espanya és la base irreductible de tot el dret de l'Estat". I afegia "quan l'article segon fixa el fonament constitucional en la indissoluble unitat de la nació espanyola, no ho fa com un frontispici programàtic, sinó com a base última, nuclear i irreductible de tot el dret de l'Estat".

La unitat d'Espanya com a base irrenunciable de tot l'estat de dret. Per tant, l'estat de dret està supeditat a la unitat d'Espanya. I si la unitat d'Espanya està en perill, llavors desapareix l'estat de dret. Prou que ho hem comprovat! Pocs dies després d'aquestes paraules (ho recorden?) la policia entrava en impremtes d'arreu del país a la recerca de les paperetes del referèndum de l'1 d'octubre, es prohibien diversos actes polítics, es requisaven cartells, la guàrdia civil arribava fins al cor de diverses redaccions de mitjans de comunicació i s'identificaven periodistes, es clausuraven un bon grapat de pàgines web, s'intentava atemorir a base de citacions la immensa majoria dels alcaldes d'aquest país... I encara -i això només era el començament-, tal dia com ahir, la guàrdia civil entrava al Departament d'Economia i detenia un bon nombre dels seus alts càrrecs.

Just un any després d'aquests fets ens arribava la notícia dels comentaris de jutges de tot l'Estat en el correu electrònic corporatiu de la judicatura. Amb un llenguatge tavernari i groller, algunes d'aquestes senyories es permetien insultar determinats polítics catalans i titllar (una altra vegada!) de nazis els independentistes. Bé, no només de nazis, també de criminals, colpistes, traïdors, fills de puta o violadors (!).

Podrien ser perfectament militants de Vox o de la Falange. O *hooligans* radicals i violents d'un equip de futbol. Manolo el del Bombo però amb versió barra brava. El problema és que aquestes persones són jutges en exercici, això sí, amb tots els tics de l'espanyolisme més ultra. Tots els tòpics són dins dels seus comentaris: des de l'escola catalana i l'adoctrinament fins als nostres mitjans de comunicació públics com a màquines de rentar els cervells dels ciutadans.

Parlen del "virus de l'odi inoculat a la societat" com si parlessin d'assassins en potència. Parlen de tu, de mi i dels nostres veïns. Dels més de dos milions de persones que vam votar l'1 d'octubre i del milió que es va manifestar pacíficament, com sempre, el darrer 11 de setembre. Com deia Lesmes, la unitat d'Espanya per sobre del dret. Per sobre de la justícia. Fins i tot per sobre del bon gust.